

Presidendi patronaaži all

Ene Pajula

Eesti Kodukaunistamise Ühenduse keskjuhatuse liige

MTÜ Eesti Kodukaunistamise Ühendus on tänaseks edukalt tegutsenud tosin aastat, samas aga jõudnud pisut murettekitavasse ajahetke, kus senine toimisviis ei pruugi enam olla võimalik.

Praegune MTÜ Kodukaunistamise Ühendus on president Lennart Meri pärand, ühenduse juured aga ulatuvad sõjaeelsesesse aega. Rohtaedu hakkasid edumeelsemad noored peremehed talude juurde rajama juba üle-eelmise sajandi lõpukümnenditel. See oli tähelepanuväärne, eriti kui silmas pidada eesti vanasõna „Ilu ei panda padajele“. Tollest valulisest protsessist on kirjutanud Karl Ristikivi oma romaanis „Rohtaed“. Elu arenes aga edasi ja oma riigi tekkides sai kodukaunistamine juurde uut hoogu, nii et aastaks 1935 oli Eestimaal loodud Eesti Maakodude Kaunistamise Selts. Kuigi tollal seda veel mainekujunduseks ei nimetatud, saadi ometigi aru, et kaunis heakorrastatud kodus pole lihtsalt mõnus elada ja tulemusrikkamalt oma lapsi kasvatada, vaid et igäühe kodust ja kodu ümbrusest sõltub, mis mulje jääb meie külast, linnast ja riigistki. Kõige vahetumalt sõltub riigi heakorrastatusest muidugi turismimajandus, aga paikkonda täis niitmata nõgeseid ei võta eriti tõsiselt ilmselt ükski investor – seega loob riigi mainet iga talu, iga maja, iga tänav.

Riiklikult tähtis küsimus

1938. aastal asus liikumise etteotsa president Konstantin Päts ja siis võttis liikumine riiklikult tähtsa iseloomu. President Pätsi allkirjaga aukirju on kodudes veel säilinud, kuigi vahepeal oleme üle elanud aegu, mil sellise aukirja avalikukstulek võis perele tähendada Siberiteekonda. Aegade rahunedes hakati kodukaunistamisele jälle suuremat rõhku pöörama. Eakamad inimesed mäletavad, et millalgi hakati jälle välja selgitama rajoonide kaunimaid kodusid, paremini heakorrastatud asutusi-ettevõtteid jms. 1990. aastast soikus kõik. Inimesi tabas kiirete muutuste šokk, kadusid töökohad, senised eesmärgid muutusid mõttetuks. Toasooja hoidmine ja söögi lauale toomine nõudsid nii suurt energiat, et millegi kaunistamiseks enam jõudu ei jäänud. See tegi president Meri murelikuks. Olukorras, kus riiklik mainekujundus oli muutunud eluliselt tähtsaks, kordades tähtsamaks, kui see oli enne sõda, kutsus president 1997. aasta kevadtalvel kokku maavanemad. Miks just maavanemad? Selleks oli tal mitu põhjust. Kodanikuühiskond oli veel täiesti olematu, samas kui maavanemate positsioon oli tollal praegusest oluliselt parem, nemad olid kesksed ja arvestatavad regionaalpoliitika elluviijad. Lennart Meri, kes ei tahtnud midagi juhuse hoolde jätta ja kindel olla, et liikumine tõepoolest käivitub, pidas maavanemaid selle kindlaks toeks. Maavalitsus sai oma inimeste hulgast anda maakondliku koordinaatori ning oma eelarvest tagada ka vajaliku ressursi, mida maakonnakomisjonil kaunimate kodude väljavalimiseks paratamatult vaja läks. Ühtlasi kindlustas maavalitsus liikumisele ka nõ riikliku autoriteedi ja andis presidendile kindluse, et tunnustus, mille tema oma nimel välja jagab, on tõepoolest läbinud mitmekordse sõela – need kodud on tunnustatud parimateks omavalitsuslikul konkursil ja seejärel võitnud parima koha ka maakondlikus võrdluses. Leidnud toetust peaaegu kõigi tollaste maavanemate juurest, kuulutas president Meri 1997. aasta emadepäevakõnes „Estonia“ kontserdisaalis eeloleva aasta kodukaunistamise aastaks, sõnades: „Mu kallid Eesti emad! Asuge koos isadega, koos oma tütarde ja poegadega

korraldama meie eesti kodu. Tehkem kodud puhtaks ja kauniks nii seesmiselt kui ka väliselt. See on kõige lihtsam ja jõukohasem viis muuta kaunimaks, puhtamaks, rikkamaks ja tugevamaks kogu Eesti.” Enesestki mõista asus Lennart Meri ka Eesti kodukaunistusliikumise patrooniks. Patroonina on jätkanud ka järgmised presidendid – nii Arnold Rüütel kui ka Toomas Hendrik Ilves.

Maavalitsused on olnud tublid

Süsteem käivitus väga hästi. Maavanemad olid südamega asja juures ega pannud kodukaunistamise koordineerimise kohustust kellelegi vägisi. Kuidas muidu seletada seika, et mitmed töötajad, kellele see ülesanne langes, on seda võtnud täie tõsidusega tänaseni. Enamasti leiti koordinaatorid arengu- ja planeeringuosakonnast, aga ka teistest üksustest, nii et nende põhitöö võis kaunite kodusaedade hindamisest jääda üsna kaugelt. Kõik maakondlikud koordinaatorid volitati osalema ka Eesti Kodukaunistamise Ühenduse keskjuhatuse töös. Keskjuhatust on algusest peale tõhusalt juhtinud Tallinna Tehnikakõrgkooli rektor Arvi Altmäe.

Keskjuhatuse liikmete ülesanne on läbi aastate olnud nii presidendi autasu kui ka peaministri auhinna, mis on tähendanud tänukirja koos mastivimpliga, nominentide väljaselgitamine oma maakonnas; mastivimplite piduliku üleandmise korraldamine; presidendi vastuvõtu korraldamine kaunimate kodusaedade omanikele koos presidendi kantseleiga – presidendi vastuvõtt on toimunud roteeruva peaaegu kõigis maakondades; iga-aastase albumi koostamine presidendi auhinna võitnud kodusaedadest; Eestimaa kaunistamise pikaajalise strateegia väljatöötamine – alates 2000. aastast on igal aastal keskendutud ühe kitsama valdkonna arendamisele nagu väravad, viidad, bussipaviljonid, kalmistud, linnused, lasteaiad, koolid, pargid, väljakud, veekogud, tervisespordirajatised, tööstusmaastik, kortermajad jms. Ja kuigi Eesti Kodukaunistamise Ühenduse keskne tähelepanu on alati olnud pühendatud kaunitele kodusaedadele, on eripreemiatega hinnatud ka kaunimaid valla-, linna- ja metskonnakeskusi, heakorrasstatumaid tööstusettevõtteid ja spordirajatisi – ei saa ju Eesti Vabariigi Presidendi eesmärgiks olla vähemat, kui innustada inimesi muutma puhtamaks ja ilusamaks mitte ainult kodu, vaid kodumaa.

Keskjuhatuse pikaajaliste tegusate liikmete hulka on kuulunud ja kuuluvad Jüri Muru Harju, Helle Piik Järva, Marika Saks Põlva, Kristiina Kupper Pärnu, Villem Uustalu Rapla, Leo Filippov Saare, Endel Soosaar Tartu ja Aare Kittask Valga, Eva Sisask Viljandi ja Tiiu Kutti Võru maavalitsusest. Paraku tänaseks on olukord täiesti muutunud.

Kodukaunistamisliikumise järjepidevus Ida-Viru maakonnas

Avalikkusele pole ilmselt üllatus, et maavalitsuste eksistents on juba pikemat aega kahtluse all olnud. Masuaegsed rahakärped on sundinud neid oma tegevust kõvasti kokku tõmbama ja inimesi koondama. Esimesena läksidki löögi alla need valdkonnad, mille maavalitsused on võtnud enda peale vabatahtlikult ja mille täitmist ei reguleeri seadus. Keskjuhatuse koondamiste tõttu juba kaotanud või kaotamas mitmeid vanu läbiproovitud liikmeid. Ida-Viru maakond on hea näide selle kohta, et seda valdkonda saab koordineerida ka väljaspoolt maavalitsust. Ida-Viru maavalitsuse töötaja Kaarin Oras oli maakondliku kodukaunistamisliikumise koordinaator aastatel 1999-2001. 2002. aastast läks koordineerimine üle Ida-Viru omavalitsuste liidule ja selle on oma südameasjaks teinud Urve Erikson. Silmapaistvalt head tööd on Narva linnavalitsuse toel teinud Narva koordinaator Ludmilla Morina, kes on selles ametis alates 2007. aastast, aga ka tema eelkäijad Galina Moldon (1999-2000), Valentina Vereštšagina (2001-2002), Irina Maslova (2003-2004) ning Kaire Zimmer (2005-2006). Praegu teeb Narvas linnavalitsuse tugeval toetusel silmapaistvalt

head tööd Ljudmila Morina - nii et kodukaunistamisliikumine ühes Eesti kõige suuremas maakonnas tundub olevat heades kätes ja siinse järjepidevuse pärast ei pea keskjuhatust muretsema. Ja see on tähtis, sest Eesti idavärvate korrashoid on suuresti just nende inimeste hoole all.

Sest mitmesuguste ajakirjade korraldatud Kauni Kodu konkursid on küll tänuväärased, kuid Eesti Kodukaunistamise Ühenduse sihipärasest ja metoodilisest tegutsemisest need asendada ei suuda.